

Landstinget, men naaede i Folketinget kun til 1ste Behandling. I Samlingen 1896—97 gik det omvendt; da blev det vedtaget i Folketinget, men naaede i Landstinget kun til 1ste Behandling. Det vilde være ønskeligt, om Behandlingen nu kunde fremskyndes saa meget, at det blev muligt for Lovforslaget i denne Samling at gennemløbe samtlige de Trin, som et Lovforslag skal gennemløbe i begge Ting. Idet jeg derfor bringer den højtærede Minister en Tak, og det vel at mærke ikke en Høflighedstak, men en velment Tak for Fremsættelsen af Lovforslaget, og ikke mindst for de Bemærkninger, hvoraf denne Fremsættelse blev ledsaget; saa beder jeg det høje Ting om nu at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, i hvilken det foreligger, og om at fremme det uden Udvalgs Nedsættelse, saaledes at det hurtigst muligt kan komme op i det andet Ting.

Holm: Da jeg i en Aarrække har syslet med denne Sag og ønsket den ført igennem, hilser jeg med Glæde det Forslag, som Ministeren nu har forelagt, og særlig ogsaa, at Ministeren har forelagt det i den Skikkelse, hvori det foreligger. I Anmærkningerne hedder det jo, at denne Skikkelse er overensstemmende med den, hvori Folketinget vedtog det sidste Gang, dog med nogle Ændringer. Det er for saa vidt rigtigt; der er blot dertil at bemærke, at de Ændringer, der ere foretagne deri, vedrøre det Hovedpunkt, hvorom hele Striden drejede sig, og at der er det sat ind, som Folketinget forkastede. Men da jeg hører til dem, som den Gang mente, at det var rigtigt at gaa til de Bestemmelser i Forslaget, som gjorde det muligt for Danmark at tiltræde Bernerunionen, saa glæder jeg mig over, at de nu ere optagne i Forslaget. Man har derved erkendt, at det Standpunkt, vi indtog, var rigtigt, og særlig er det, som for mig var Hovedsagen i denne Debat, nu blevet anerkendt. Naar jeg har deltaget i Forhandlingen om disse Sager, har jeg fundet, at man undertiden overdrev Betydningen af Beskyttelsen for litterær og kunstnerisk Ejendomsret. Jeg tror, der er mange, som dertil knytte ganske ganske overdrevene Forestillinger. Men for mig var det et særligt praktisk Hensyn, at Norge i 1896 var gaaet ind paa Bernerkonventionen. Thi i det Øjeblik, Norge gik ind paa den, forekom det mig nødvendigt, at vi ogsaa gjorde det. Saa længe Norge stod udenfor, var det ikke saa nødvendigt for os, thi de

andre smaa Folk — Svejts, Belgien o. s. v. — som tiltraadte Bernerkonventionen, havde Sprog tilfælles med en af de store Kulturstater, som havde tiltraadt den, og derfor vare de nødte til at gaa med. Vi derimod havde ikke Sprog tilfælles med nogen af de Stater, der havde tiltraadt den. Men da Norge tiltraadte den, blev det, saa vidt jeg kunde skønne, tvingende for os. Det har hidtil været saaledes, at Bogverdenen i Danmark og Norge har haft sit vigtigste Centrum i Kjøbenhavn, og det har ikke blot været af Betydning for vore Boghandlere, men ogsaa for hele den Retning, hvori Aandslivet gik her i Norden. Dansk Smag og danske Meninger om Litteraturen ere komne til at faa en ret betydningsfuld Indflydelse. Hvis nu Stillingen i Længden blev den, at Norge hørte til Bernerkonventionen, og at de Forfattere, hvis Værker udkom paa norsk Forlag, vare beskyttede, medens de derimod ikke vare beskyttede, som udkom paa dansk Forlag, kunde det let have den Følge, at efterhaanden ikke blot hele den norske Litteratur gled over paa norsk Forlag, men ogsaa en Del af den danske. Det vilde fra et dansk Synspunkt ikke være heldigt. For mig var det derfor en afgørende Grund. Men det vilde man fra anden Side ikke lade gælde den Gang. Derfor glæder det mig nu at se den Udtalelse, som den højtærede Minister nu lader Motiverne til sit Forslag slutte med: „Efter at Norge i 1896 har sluttet sig til Bernerunionen, er der herved skabt nye og formentlig tvingende Motiver for Danmark til ligelædes at slutte sig til Unionen“. Det er vist en rigtig Betragtning, og nu, da Forslaget foreligger, som det gør, i det væsentlige i den Skikkelse, som Loven har i Norge, vil jeg, ligesom den foregaaende Taler, give det min bedste anbefaling med paa Vejen.

Der er et enkelt Punkt deri, som jeg vilde ønske maatte kunne blive overvejet. Der er foretaget en Forandring i Folketingets Forslag. Folketinget indsatte, saa vidt jeg erindrer, ganske enstemmig i den nuværende § 31 den Bestemmelse, at det ikke skulde anses for ulovligt at gengive Kunstværker i offentlige Kunstsamlinger eller paa aabne Pladser samt Bygningers Ydersider med de derpaa anbragte kunstneriske Prydelser. Det er nu efter den Foranledning, der er given fra Kunstnerkredse, blevet forandret, saaledes som det nu staar i det foreliggende Forslags § 31: „Ej heller anses det som ulovlig Eftergørelse, at Afbildninger af offentlige Gader